

JÁNOS EVANGÉLIUMA 7-8.

Jézus ezután Galileát járta. Nem akart ugyanis Júdeában tartózkodni, mivel a zsidók meg akarták ölni.

Ezzel elérkeztünk Jézus szolgálatának utolsó hat hónapjához, amelyre János igen nagy hangsúlyt fektet. A másik három evangéliumból tudjuk, hogy ezt megelőzően Jézus előbb Tirusz és Szidón területére ment a tanítványaival, majd Cezárea Filippibe, a megdicsőülés hegyének lábához. Cezárea Filippiben történt Péter emlékezetes vallomása. Most viszont már Galileában voltak, Jézus azonban távol tartotta magát Jeruzsálemtől, kivéve a 7-10-ik fejezet eseményeit, amikor a sátoros ünnep alatt meglátogatja a várost. Ezt követően csak élete utolsó hetén, a páska ünnepe alatt fog ott tartózkodni, amelynek végén keresztre feszítik.

Közel volt a zsidók ünnepe, a lombsátorünnep.

Ezen ünnep során a zsidók megemlékeztek arról, hogy Isten megőrizte őseiket a 40 évnyi pusztai vándorlás során. Egymillió ember számára lehetetlen lett volna túlélni negyven évet a sivatagban, hiszen a sivatag nem tudott eltartani ekkora nomád embercsoportot, csak az Úr gondoskodása által volt ez lehetséges. Az Úr gondoskodott is róluk, vezette őket nappal a felhőoszlop, éjszaka pedig a tűzoszlop segítségével. Mannát biztosított számukra táplálékkul, és vizet a sziklából.

Ez az ünnep tehát az Isten csodálatos gondviselésére és megtartására történő megemlékezés volt a zsidó naptár hetedik, a mi naptárunk tizedik, hónapjában.

Testvérei ekkor ezt mondták neki: „Menj el innen, és eredj Júdeába, hadd lássák a tanítványaid is a te dolgaidat, amelyeket cselekszel.

A testvérek ebben az esetben Jézus vér szerinti féltestvérei voltak: Jakab, Judás és Simon. Egy másik esetben is megjelennek a színen, amikor édesanyjukkal együtt érkeznek, hogy kimentsék Jézust a tömeg kezéből. Itt még nem hisznek kijelentései igazságában, de mégis azt mondják, hogy menjen csak le Judeába, hogy mások is lássák a csodákat és higgyenek.

Mert senki sem cselekszik semmit titokban, aki azt akarja, hogy nyilvánosan elismerjék őt. Ha ilyeneket cselekszel, tedd ismertté magadat a világ előtt.”

Mert a testvérei sem hittek benne.

Jézus pedig így szólt hozzájuk: „Az én időm még nincs itt, nektek azonban minden idő alkalmas.

Jézus sokat beszél végső órájáról, amikor az „én időm” kifejezést használja. Most azonban még csak azt az időt érti ez alatt, amikor felfedi kilétét a világnak.

Titeket nem gyűlölhet a világ, de engem gyűöl, mert én arról tanúskodom, hogy a cselekedetei gonoszak.

Ti menjete fel az ünnepre, én erre az ünnepre még nem megyek fel, mert az én időm még nem jött el.”

Ezeket mondta nekik, és ott maradt Galileában.

Miután azonban elindultak testvérei az ünnepre, akkor ő is felment, nem nyíltan, hanem - amennyire lehetett - titokban.

A zsidók pedig keresték őt az ünnepen, és kérdezgették: „Hol van ő?”

És sokat suttogtak róla a sokaságban: némelyek azt mondták róla, hogy jó, mások viszont ezt mondták: „Nem az, sőt félrevezeti a népet.”

De nyilvánosan senki sem beszélt róla, mert féltek a zsidóktól.

A zsidó vezetők azzal félemlítették meg a népet, hogy aki elfogadja Jézust Messiásnak, azt kizárják a zsinagógákból. Ennek eredménye szakadás lett az emberek körében, hiszen azok szerint akiket megérintett és meggyógyított, Jézus jó ember volt. Krisztus tehát igen sok kételyt ébresztett, szájról szájra terjedt a híre, mindenki Róla beszélt és gondolkodott.

Már az ünnepi hét fele elmúlt, amikor Jézus felment a templomba, és tanítani kezdett.

Csodálkoztak a zsidók ezen, és ezt kérdezték: „Hogyan ismerheti ez az Írást, hiszen nem is tanulta?”

Ez alatt azt is értették, hogy honnan ismeri Jézus a tanult emberek különleges beszédstílusát, ami igencsak megkülönböztette őket abban az időben a többiektől.

Jézus erre így válaszolt nekik: „Az én tanításom nem az enyém, hanem azé, aki elküldött engem.

Jézus itt ismét kijelenti, hogy küldetésben jár közöttük.

Ha valaki kész cselekedni az ő akaratát, felismeri erről a tanításról, hogy vajon Istentől való-e, vagy én magamtól szólok.

Aki magától szól, a saját dicsőségét keresi, aki pedig annak dicsőségét keresi, aki elküldte őt, az igaz, abban nincs hamisság.

Jézus újra igen drámai kijelentéseket tesz. Később meg fogja kérdezni tőlük, hogy ki tudja meggyőzni őt a bűnösségéről? Nincs semmi, amit erre felelhetünk, ugye?

Nem Mózes adta-e nektek a törvényt? De közületek senki sem tartja meg a törvényt. Miért akartok engem megölni?”

Amikor utoljára arra járt, azt mondta a sántának, hogy vegye az ágyát és menjen el, aki ezt meg is tette. Gyógyulása után az illető találkozott a farizeusokkal, akik fel voltak háborodva, hogy szombaton cipel terhet. Az ember válaszában Jézus személyére utalt, hiszen Ő mondta, hogy vegye fel az ágyát és járjon. „Ki volt az?” – hangzott a kérdés, mire a válasz: „Nem tudom.” Később Jézus meglátta őt a templomban és azt mondta neki: „Íme, meggyógyultál, többé ne vétkezz...” Akkor az ember visszament a farizeusokhoz, mert most már azonosítani tudta a gyógyítót Jézussal. Attól a perctől kezdve meg akarták ölni, mert szombatnapon gyógyított. Továbbra is ott forrongott a zsidó vezetőkben, hogy Jézus megszegte a szombatnapra vonatkozó törvényt.

A hetvenes évek közepén Izraelben jártunk, ahol az északi országrészben találkoztunk olyan zsidó fiatalokkal, akik befogadták Jézus Krisztust. Az otthonaikban bibliaórákat tartottak és dicsőítő dalokat énekeltek. A zsidó közösség emiatt üldözte őket. Ottjártunkkor az egyikőjük lakását feldúlták, felforgattak és tönkretettek mindent, ami az útjukba került. Mindez azért történt, mert a zsidók szerint árulók voltak, hiszen elhagyták a judaizmust, és befogadták Jézus Krisztust.

Mi hallottunk ezekről a keresztényekről, és megkértük őket, hogy jöjjenek el és beszéljenek a mi csoportunkhoz. Az idegenvezetőink nagyon kedvesek és aranyosak voltak velünk, sőt még pozitívan is beszéltek Jézusról. Sokan abban a reményben éltünk, hogy közel vannak a megtéréshez. Amikor viszont az egyik keresztényé lett zsidó fiatalember felállt, hogy beszéljen arról, hogy milyen zsidóként elfogadni Jézust, leelőször ezt mondta: „Mielőtt szólnék hozzátok, és megosztanám veletek a Jézus iránt érzett szeretetemet, előbb szeretnék néhány szót szólni az itteni barátaimhoz.” Majd elkezdett héberül beszélni. Abban a pillanatban láthattuk, hogy a zsidó idegenvezetőket mintha kicserélték volna, úgy néztek ki mint akiket nyakon öntöttek egy vödör hideg vízzel. Mosolygó álarcuk egy pillanat alatt lehullt, gyűlölet lángolt a szemükben, fogaikat csikorgatták, keserűséget és hatalmas feszültséget éreztünk rajtuk. Legszívesebben megkövezték volna a fiatalembert. Vajon mit mondhatott, ami ilyen reakciót váltott ki belőlük?

Az egyik jelenlevő, aki akkor az Észak-Izraeli Védelmi Egységek parancsnoka volt és kedves barátunk is, nagyon barátságos volt, bár egyáltalán nem vallásos, annak ellenére, hogy zsidó. Éppen egy csoporttal volt ott, akik egy kibucból jöttek. Amint ez a fiatalember héberül kezdett beszélni, az emberek olyannyira elragadtatták magukat, hogy azt mondogatták egymás közt, hogy „Gyerünk, öljük meg, amikor este elmegy innen.” Valóban készen álltak arra, hogy ezt megtegyék. A barátunk, Yoram, héberül szólt hozzájuk: „Ti megtartjátok a szombatot?” – „Nem”, válaszolták. – „Vallásosak vagytok?” – „Nem!” – „Akkor miért akarjátok megölni ezt a fiút, csak azért, mert azt mondja, hogy Jézus a Messiás?” és nagy nehezen lebeszélte őket a gyilkosságról.

Ugyanez volt a lényeg Jézus kijelentésében is.

Nem Mózes adta-e nektek a törvényt? De közületek senki sem tartja meg a törvényt. Miért akartok engem megölni?”

A sokaság erre ezt mondta: „Ördög van benned: ki akar téged megölni?”

Jézus így válaszolt nekik: „Egyetlen dolgot vittem véghez, és mindnyájan megütköztök rajta.

Minthogy a körülmételekést Mózes rendelte el nektek - nem mintha Mózesből volna, hanem az atyáktól van -, és szombaton is körülmételek az embert.

Itt visszautal arra a csodára, amit szombaton tett a betesdaai fürdőnél.

Ha körülmételek az embert szombaton, hogy ne sértsék meg Mózes törvényét, akkor miért haragusztok énám, hogy egy embert teljesen meggyógyítottam szombaton?

„Isten munkáját végzem én is szombaton, mint ahogy ti is amikor a szombat ellenére körülmételek az embert, hogy meg ne sértsétek a törvényt. Miért haragusztok rám, amikor embereket gyógyítok ezen a napon?”

Ne ítéljetek látszat szerint, hanem hozzatok igazságos ítéletet.”

Igazán jó tanács ez. Hányszor vétkezünk úgy, hogy a látszat alapján ítélünk? Hatalmas hibákat követtem már el, mert a látszat alapján ítéltem. Hibás következtetéseket vontam le, néhányszor pedig teljesen igazságtalanul ítélkeztem, mert a látszatot vettem alapul.

A jeruzsálemiek közül ekkor így szóltak némelyek: „Vajon nem ő az, akit meg akarnak ölni?

És íme, nyilvánosan beszél, és semmit sem szólnak ellene. Talán bizony felismerték a vezetőket, hogy ő a Krisztus?

Csakhogy róla tudjuk, honnan való; amikor azonban eljön a Krisztus, róla senki sem tudja majd, honnan való.”

Itt egy hagyományról van szó. Feltételezéseik szerint a Messiás csak úgy, hirtelen meg fog jelenni a semmiből, akárcsak Superman. Lehet, hogy ez az elképzelés Ézsaiás 53.-ik fejezete alapján alakult ki. Arra számítottak, hogy hirtelen megjelenik, betoppan közjük.

Amikor Jézus a templomban tanított, hangosan kiáltva szólt: „Ti ismertek engem, tudjátok is, honnan való vagyok; de én mégsem önmagamtól jöttem, hanem az, aki engem elküldött, igaz, ti őt nem ismeritek.

„Lehet, hogy ismertek engem és tudjátok, hogy Názáretben nőttem fel, de nem ismeritek Azt, Aki elküldött engem.”

Én ismerem őt, hiszen tőle származom, és ő küldött el engem.”

Újból és újból kijelenti, hogy Őt küldték, és küldetést teljesít.

El akarták fogni tehát, de senki sem vetette rá a kezét, mert még nem jött el az ő órája.

Először olvashatjuk, hogy az „ő órája” kifejezés közvetlenül a keresztre feszítés órájára vonatkozik. Ez az utalás nagyon sokszor fog még megismétlődni.

A sokaságból sokan hittek benne, és ezt mondták: „A Krisztus, amikor eljön, tesz-e több jelt, mint amennyit ez tett?”

Meghallották a farizeusok, hogy a sokaság ezeket suttogja róla, és szolgálkat küldtek a főpapok és a farizeusok, hogy fogják el őt.

Jézus ekkor így szólt: „Még egy kis ideig veletek vagyok, de elmegyek ahhoz, aki elküldött engem.

Kerestek majd engem, de nem találtok meg, mert ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek.”

Jézus itt különböző időkben használja az igéket, mivel Ő átfogja a múltat és a jövőt, mindig az örökkévalóságban élt és él.

A zsidók erre így beszéltek egymás között: „Hova akar menni, hogy nem találjuk meg? Talán a görögök között lévő szórványba készül, és a görögöket akarja tanítani?

Miféle beszéd ez: Kerestek majd engem, de nem találtok, mert ahol én vagyok, oda ti nem jöhettek?”

Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!

Az ünnep utolsó napja a lombsátor ünnep nyolcadik napja. Ez a három legnagyobb zsidó ünnep egyike volt, és az utolsó napon ezrek gyűltek össze a Templom-hegyen. Minden felnőtt férfinak el kellett jönnie erre az ünnepre, és meg kellett mutatkoznia Isten előtt. Josephus, a történész, szerint Krisztus idejében akár két és fél millió ember is összegyűlhetett egy-egy ilyen alkalommal.

Az ünnep minden napján egy nagyon jelentős szimbólikus eseménynek lehettek az emberek tanúi. A papok megtöltötték a vizeskorsókat a Siloám-tó medencéjénél, elénekelték a Halel-énekeket a medence lépcsőiről a Templom-hegy felé fordulva, majd az emberek kiöntötték a

vizet a korszókból a földre. Ez emlékeztette őket arra, hogy amikor őseik a pusztában közel voltak a halálhoz, Isten - Mózes közvetítésével - megtartotta őket a sziklából fakasztott víz csodájának segítségével.

A víznek tehát fontos szimbólikus jelentősége volt a lombsátor ünnep alatt. Megértették, hogy őseiket a kipusztulás veszélyeztette, de Isten megtartotta őket.

Az ünnep utolsó nagy napján felállt Jézus, és így kiáltott: „Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!”

A Jézus által említett szomjúságot nem fizikai vagy érzelmi értelemben kell magyaráznunk, hanem egy mélyebb szomjúságról van szó, amit az ember lelke Isten iránt érez. Minden emberben legbelül ott van a szomjúság, a szükséglet egy Istennel való értelmes kapcsolatra. Nem érdekel, hogy ki vagy, és honnan jössz, vagy hol élsz, neked ugyanúgy, mint minden más embernek, a bensődben ott van az Isten iránti szomjúságod.

Vannak, akik el akarják ezt takarni, felvesznek egy külső megjelenést, egy álarcot, amely azt akarja sugallni, hogy „én befutottam, nincsenek problémáim, nincs szükségem segítségre, egyedül is tudok boldogulni”. Mélyen, a legbenső részük viszont Istenért, és a Vele kialakítható értelmes kapcsolatért kiált. Klasszikus példája erre a szamáriai kútnál vizet merítő asszony, aki nagyon okosnak tűnt, amikor elkezdett válaszolgatni Jézus kérdéseire, egészen addig, amíg Jézus eltávolította az álarcát és azt mondta neki: „Jól mondtad, hogy férjed nincs, mert őt férjed volt, és akivel most élsz, nem férjed: ebben igazat mondtál.’ Az asszony ekkor így felelt: ‘Uram, látom, hogy próféta vagy. A mi atyáink ezen a hegyen imádták az Istent, ti pedig azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben van az a hely, ahol Istent imádni kell.’”

Minden szív legmélyén ott lakozik a kérdés: Hol találhatom meg Istent? Az emberek lelke szomjazik Isten után. Sokszor ezt a szomjat fizikai dolgokkal akarjuk kielégíteni, de ez soha sem működik. Az USA-ban jelenleg uralkodó kedvtelés-mánia mögötti ok, hogy az emberek megpróbálják kielégíteni a bennük levő lelki szomjat. Megpróbálják érzelmi tapasztalatokkal csillapítani szomjukat, és ez az egyik legfontosabb oka a droggal való visszaéléseknek, de az alkoholizmusnak is.

Érdekes, hogy Pál apostol az alkoholizmust párhuzamba állítja a Lélekkel való betöltekezéssel: „Ne részegeskedjétek, ... hanem teljétek meg Lélekkel.” – mondja. Miért von párhuzamot a kettő között? Azért, mert nyilvánvaló kapcsolat van a kettő között. Mit keres az ember, amikor az alkohol után nyúl? Belső kielégülést keres, nyugalmat, lelki békét; a túlélést keresi. Mit talál az ember, amikor betöltekezik Szentlélekkel: lelki nyugalmat, a túlélés képességét, kielégülést és beteljesedést. Nagyon helyes a párhuzam, amelyet Pál állít e két dolog összehasonlításában, annak ellenére, hogy ezek a felszínen nagyon távolinak tűnnek, de ha mélyebbre nézünk, akkor ugyanarról szólnak: az ember szomjúságáról. Az egyik esetben azonban a szomjúság kielégítését rossz helyen keresik.

„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!”

Ebben a kijelentésben megtalálható az evangélium annak legegyszerűbb formájában. Erről szól az egész. Az az ember, akinek a lelke az Istennel való mély kapcsolatot keresi, megtalálhatja azt Jézus Krisztusnál. Mélyen ott van benned a szomjúság, mert Istenre van szükséged. „Megérttem a szükségéteket,” – mondja Jézus, „gyertek Hozzám és igyatok.”

Aki hisz én bennem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”

Jézus itt megmagyarázza, hogy Ő nemcsak be tudja tölteni ezt a szomjat, hanem átalakítja az életünket úgy, hogy az egy túlcsonduló pohárrá fog változni. Vannak idők, amikor Isten olyan mértékben ejt engem bálványba a szeretetével, a jóságával, hogy az jön ki a számon, hogy „Istenem ezt már nem tudom elviselni, ez már túl sok, kérlek zárd el a csapot, mert nem bírom tovább, tele vagyok.” Ő pedig csak tölti és tölti tovább. Annyira belefeledkezem Isten dicsőségébe, jóságába és szeretetébe, hogy nem vagyok képes kezelni ezt az állapotot és túlcsondulnak érzések, a Lélek teljesen betölt. Mit lehet erre mondani?

Most pedig János magyarázata következik, amely hosszú évek megfigyelésének eredményeként jött létre. Ezt nem tudta, amikor ezeket a szavakat hallotta Jézustól, de később, amikor a Szentlélek kiáradt a korai egyház tagjaira, és János is részese lehetett Isten túlcsonduló szeretetének megtapasztalásában, megértette, hogy Jézus itt mire utalt. Mivel ezt az evangéliumot a Szentlélek kiáradása után írta, így meg tudja magyarázni, hogy miről beszélt Jézus itt:

Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.

Tehát, a magyarázat szerint Jézus a Szentlélekre utalt, amelyről azt állította, hogy olyan lesz, mint egy élő vízzel teli folyam, amely előtör az életünkből. Mondhatjuk-e, hogy ez a mi Szentlélekkel való kapcsolatunkra is igaz?

Az Írások alapján úgy látom, hogy háromféle kapcsolatunk lehet a Szentlélekkel, amelyet három különböző görög helyhatározó szó jelöl. Az első helyhatározó szó a „para”. Jézus azt mondta a tanítványainak, hogy *„én pedig kérni fogom az Atyát, és másik Pártfogót ad nektek, hogy veletek legyen mindörökké.”* Veletek. *„az igazság Lelkét, akit a világ nem kaphat meg, mert nem látja őt, nem is ismeri; ti azonban ismeritek őt, mert nálatok lakik, sőt bennetek lesz.”* Bennetek.

A megtérésünk előtt a Szentlélek velünk volt, mert Ő volt az, aki elítélte az addigi életünket. A Szentlélek mutatta meg nekünk, hogy Jézus a válasz, és a Lélek vonzott Jézushoz minket. Amikor tehát a Szentlélek odavon engem Jézushoz, és én megnyitom a szívemet, befogadom Jézust az életembe, akkor a Szentlélek bejön és bennem kezd lakozni. Itt kezd el engem tanítani minden jóra, és elkezd az átalakító munkáját Jézus hasonlatosságára.

Az Írásokban egy másik kapcsolatot is felfedezhetünk a Szentlélek és a hívő ember között. Jézus arra utasította a tanítványait, hogy siessenek Jeruzsálembe, és ott várjanak az Atya ígéretére: *„...erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.”* A görög szövegben itt az „epi” helyhatározó szót használják, ami az jelenti, hogy „rátok száll, kiárad” a Szentlélek, de azt is jelentheti, hogy „túlcsondul”.

Amikor a Szentlélek túlcsondul az életemben - ez az amire itt Jézus utal, - és a Szentlélek már véghez vitte a munkáját bennem, akkor az Isten Leleke továbbcsordul az életemből, a körülöttem levők életét kezdi megérinteni, így ők is részesülnek abból a munkából, amelyet Isten bennem elvégzett.

Először Istennek bennem kell munkálkodnia, ez a fő dolog. Ő azonban soha nem elégszik meg azzal, hogy csak bennem végezze munkáját, hanem arra vágyik, hogy az életem egy vezetéke

legyen, amelyen keresztül is tud munkálkodni a szükségét szenvedő világban. Erről beszélt Jézus amikor azt mondta *„aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek!”*

Évekkel ezelőtt együtt dolgoztam egy emberrel, aki ifjúsági csoportot vezetett és tanított hétvégenként. Egy alkalommal, amikor hétfőn bejött dolgozni azt mondta: „Tudod, volt egy kis gond a hétvégi táborban, ahol tanítottam. Az egyik felszólaló azt mondta a gyerekeknek, hogy most, amikor itt vannak a táborban csodálatos tapasztalatokat tudnak szerezni arról, hogy milyen Istenhez közelebb kerülni, és betöltekezni az Ő Szentlelkével. De amikor elhagyják a tábort, és édesanyjuk, például, megkéri őket valamire, mire azt válaszoljátok, hogy „Nem akarom megtenni” – akkor a Szentlélekből egy kevés ki fog folyni belőlük. Aztán lehet, hogy hazudnak valakinek, és még egy kicsi kifolyik a Lélekből, és egy idő után az egész Lélek kifolyik belőlük. Ezek után újra kell töltekezniük a Szentlélekkel.

Erre a munkatársam azt mondta, hogy ez számára nem hangzott jól, de nem igazán tudta megmondani, pontosan mi volt ebben a hiba. „Nem tudok egyetlen olyan kijelentésről sem,” hangzott a válaszom „amely szerint a Biblia azt mondja, hogy kifolyik belőlünk a Szentlélek. De tudok egyről, amely azt állítja, hogy a Lélek élő víz folyamainként fog belőlünk előtörni.”

Ilyen kapcsolatot szeretnék én is. Olyan életet, amely túlcserél. Azt akarom, hogy Isten Lelke élő folyamként áradjon belőlem.

„Ezt pedig a Lélekről mondta, akit a benne hívők fognak kapni, mert még nem adatott a Lélek, mivel Jézus még nem dicsőült meg.” Miután Jézus megdicsőült, és eljött a páska ünnepe, Péter így szólt a sokaságnak: *„Ezt a Jézust támasztotta fel az Isten, aminek mi valamennyien tanúi vagyunk. Miután tehát felemeltetett az Isten jobbjára, és megkapta az Atyától a megígért Szentlelket, kitöltötte ezt, amint látjátok is, halljátok is.”* Tehát a bizonyíték arra, hogy Jézus az Atyánál van a Szentléleknek a gyülekezetre való kiadásában nyilvánul meg.

A sokaságból azok, akik hallották ezt az ígét, ezt mondták: „Valóban ez a próféta.”

Ez egy utalás az 5. Mózesben megírtakra, ahol Mózes azt mondta, hogy *„Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened, az ÚR,olyant, mint én, őreá hallgassatok!”* Ma az ortodox zsidók nem hiszik, hogy a Messiás Isten Fia lesz. Szerintük a Messiás olyan ember lesz, akárcsak Mózes, az előbbi kijelentés miatt. Egy olyan embert várnak, aki újra felépíti a templomukat.

Mások így szóltak: „A Krisztus ez.” Többen pedig ezt mondták rá: „Csak nem Galileából jön el a Krisztus?

Nem az Írás mondta-e, hogy Dávid magvából és Betlehemből, abból a faluból, ahol Dávid élt, jön el a Krisztus?”

Nyilvánvalóan nem tudták, hogy Jézus betlehemi születésű, és hogy Mária és József a népszámlálás miatt kerültek oda, mert Dávid házából származtak. A népszámlálás idejére mindenkinek haza kellett utaznia a szülővárosába.

Ellentét támadt tehát miatta a sokaságban:

Jézus miatt mindig megoszlás támadt, de Ő szándékosan osztotta meg az embereket. Megdöbbenő dolgokat jelente ki, például azt mondta Mártnak: *„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énebenem, ha meghal is, él; és aki él és hisz énbenem, az nem hal meg soha.*

Hiszed-e ezt?” Kimondta a radikális igazságot, és azonnal megkérdezte, hogy elhiszi-e? A kérdés által szánt szándékkal megoszlást okozott. A mai napig is megoszlának az emberek: vannak olyanok, akik hisznek; és olyanok, akik nem. Vannak akiknek örök életük van; és vannak, akiknek nincs. Vannak akiknek van reményük; és vannak, akiknek nincs.

némelyek közülük el akarták fogni, de senki sem vetette rá a kezét.

A szolgák ekkor visszamentek a főpapokhoz és farizeusokhoz, akik ezt kérdezték tőlük: „Miért nem hoztátok ide?”

A szolgák így feleltek: „Ember még így soha nem beszélt, ahogyan ő.”

A farizeusok ezt mondták nekik: „Titeket is megtévesztett?

Vajon a vezetők vagy a farizeusok közül hitt-e benne valaki?

De ez a sokaság, amely nem ismeri a törvényt, átkozott!”

Ekkor Nikodémus, aki korábban már járt nála, és közülük való volt, így szólt hozzájuk:

„Elítéli-e az embert a mi törvényünk, míg ki nem hallgatták, és meg nem tudták tőle, hogy mit tett?”

Azok pedig így válaszoltak neki: „Talán te is galileai vagy? Nézz utána és lásd be, hogy Galileából nem támad próféta.”

Ezután mindenki hazament.

Jézus pedig kiment az Olajfák hegyére.

De korán reggel ismét megjelent a templomban, és az egész nép hozzácsereglett; ő pedig leült, és tanította őket.

Ekkor odavezettek az írástudók és a farizeusok egy asszonyt, akit házasságtörésen értek, középre állították,

és így szóltak Jézushoz: „Mester, ezt az asszonyt házasságtörés közben tetten érték.

Mózes azt parancsolta nekünk a törvényben, hogy kövezzük meg az ilyeneket. Hát te mit mondasz?”

Ezt azért mondták, hogy próbára tegyék, és legyen mivel vádolniuk őt. Jézus pedig lehajolt, és ujjával írt a földre.

Amikor továbbra is faggatták, felegyenesedett, és ezt mondta nekik: „Aki bűntelen közületek, az vessen rá először követ.”

És lehajolva tovább írt a földre.

Azok pedig ezt hallva, egymás után kimentek, kezdve a véneken, és egyedül ő meg az asszony maradt ott a középben.

Egy dolog aggaszt ezzel kapcsolatban: ha tetten érték őket, akkor hol a férfi? Mózes törvénye szerint mindkettőt meg kellett volna kövezni. Miért csak a nőt hozták Jézus elé? Tehát, már kezdettől fogva igazságtalanság történt, mert a férfit is el kellett volna hozniuk.

Mit írhatott Jézus? A Biblia nem mondja el nekünk, ezért csak találgathatunk. Véleményem szerint, a legidősebb farizeustól kezdve a legfiatalabbig Jézus leírta a nevüket a homokba, aztán mellé írta, hogy a múlt hét keddjén, például, délután kettőkor miért voltál itt és itt, és miért tetted ezt és ezt. A vén farizeus pedig így motyogott magában: „El is felejtettem! Az asszony azt mondta, hogy vegyek kenyeret. Jobb ha most elindulok hazafelé”... és lelépett. Egyenként érezték, hogy saját lelkiismeretük elítéli őket. Aztán Jézus leírja a következő nevét a homokba, és kezdi írogatni, hogy mit is tett az illető egy nappal azelőtt, és így tovább. A saját lelkiismeretük ítélte el őket, és egyenként távoztak onnan.

Mikor pedig Jézus felegyenesedett, és senkit sem látott az asszonyon kívül, így szólt hozzá: „Hol vannak a vádlóid? Senki sem ítélte el téged?”

Ő így felelt: „Senki, Uram.” Jézus pedig ezt mondta neki: „Én sem ítélek el téged, menj el, és mostantól fogva többé ne vétkezz!”

Ez utolsó rész nagyon fontos: „Többé ne vétkezz!” Ez a kijelentés nem hatalmaz fel egy újabb bűnre. Jézus azt mondta „Mert az Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ általa. Aki hisz őbenne, az nem jut ítéletre.” Itt van tehát egy asszony, akit a törvény szerint főbenjáró bűn elkövetése közben tetten értek, de Jézus azt mondja neki, hogy nem ítéli el, mert nem ítélni, hanem megmenteni jött. Itt ismét bemutatta dicsőséges szolgálatát, melynek lényege, hogy megkeresse és megmentse az elveszetteket. Az asszonynak, mint ahogy nekünk sem, nem ítéletre, hanem megmentésre volt szüksége.

A Római levél nyolcadik fejezetében találkozhatunk azzal az érdekes költői kérdéssel: „Ki ítélne kárhozatra?” Az igazság az, hogy a keresztények igen nagy kárhoztatás terhe alatt élnek, de ki az aki elítél minket? Ha te, Isten gyermekeként, ítélet alatt élsz, azt gondold, hogy Jézus ítél el téged? Istenem, légy segítségünkre abban, hogy megszabaduljunk attól a szokványos Istenképtől, amely szerint csak arra vársz, hogy valami rosszat csináljunk, hogy lesújthass ránk.

Igen gyakran Istenre vetítjük a Téalapó képét: amikor imádkozunk, akkor azt várjuk, hogy ajándékokkal halmozzon el és teljesítse kívánságainkat. Ugyanakkor, ehhez a képhez az is hozzájárul, hogy Isten bűneink listájával is rendelkezik és magaviseletünk szerint ad ajándékot vagy virgácsot. Mivel tudjuk, hogy rosszak voltunk, és a bűneink miatt kárhoztatást érzünk, azt gondoljuk, hogy Isten is elítél minket.

„Ki ítélne kárhozatra?” Pál nem válaszol közvetlenül a kérdésre, azt viszont elmondja, hogy ki az aki nem ítél: „Ki ítélne kárhozatra? A meghalt, sőt feltámadt Jézus Krisztus, aki az Isten jobbján van, és esedezik is értünk?”

Jézus nem ítélte el a bűnös embert, így ezt az asszonyt sem.

Jézus ismét megszólalt, és ezt mondta nekik: „Én vagyok a világ világossága: aki engem követ, nem jár sötétségben, hanem övé lesz az élet világossága.”

Azt mondta, hogy „én vagyok az élet kenyere”, most meg itt egy újabb sarkalatos kijelentés: „Én vagyok a világ világossága.”

A farizeusok ekkor ezt mondták neki: „Te önmagadról teszel bizonyosságot: a te bizonyágtételeid nem igaz.”

Jézus így válaszolt nekik: „Még ha én önmagamról teszek is bizonyosságot, akkor is igaz a bizonyágtételem, mert tudom, honnan jöttem, és hová megyek, ti azonban nem tudjátok, honnan jövök, vagy hová megyek.

Ti test szerint ítélték. Én nem ítélek senki felett.

De még ha ítélek is, igaz az én ítéletem, mert nem egyedül vagyok, hanem én és az Atya, aki elküldött engem.

Márpedig a ti törvényetekben is meg van írva, hogy két embernek a tanúságtétele igaz.

Én önmagamról teszek bizonyosságot, és bizonyosságot tesz rólam az Atya is, aki elküldött engem.”

Erre megkérdezték tőle: „Hol van a te Atyád?” Jézus így válaszolt: „Sem engem nem ismertek, sem az én Atyámat: ha engem ismernétek, Atyámat is ismernétek.”

Mindezeket a kincstárnál mondta Jézus, amikor tanított a templomban, és senki sem fogta el, mert még nem jött el az ő órája.

Majd Jézus ismét szólt hozzájuk: „Én elmegyek, és keresni fogtok engem, de a bűnökben haltok meg: ahova én megyek, oda ti nem jöhettek.”

Erre ezt mondták a zsidók: „Talán megöli magát, hogy azt mondja: Ahova én megyek, oda ti nem jöhettek?”

Ő így folytatta: „Ti lenről származtok, én pedig fentről származom; ti e világból származtok, én nem e világból származom.

Ezért mondtam nektek, hogy meghaltok bűneitekben: mert ha nem hiszitek, hogy én vagyok, meghaltok bűneitekben.”

Ismét egy megdöbbentő kijelentéssel találjuk magunkat szemben, Jézus most már teljesen nyíltan szól. Egyszerűen kijelenti számukra az igazságot. És mi az igazság? Ha nem hiszel Benne, meg fogsz halni a bűneid miatt. Isten gondoskodott a bűneink bocsánatáról, de ezt csak a Jézusba vetett hit által tehetjük magunkévá. Ha nem hiszel Benne, akkor számodra nem elérhető a bűnbocsánat, és ha a bűneidben halsz meg, akkor elveszel, elkárhozol.

Megkérdezték tehát tőle: „Ki vagy te?” Jézus így válaszolt nekik: „Az, akinek eleitől fogva mondom magamat.

Sok mindent kellene mondanom rólatok és ítélnem felőletek, de aki elküldött engem, igaz, és én azt mondom a világban, amit tőle hallottam.”

Ők nem ismerték fel, hogy az Atyáról szólt nekik.

Jézus tehát ezt mondta: „Amikor felemelitek az Emberfiát, akkor tudjátok meg, hogy én vagyok, és önmagamtól nem teszek semmit, hanem ahogyan az Atya tanított engem, úgy mondom ezeket.

A „felemelitek” kifejezés alatt Jézus itt a keresztre feszítését értette.

És aki elküldött engem, velem van: nem hagyott egyedül, mert mindig azt teszem, ami neki kedves.”

Milyen csodálatos kinyilatkoztatás ez! Annyira szeretném, ha én is ezt mondhatnám magamról! De jó lenne, ha legalább csak egyetlen nap erejéig ezt mondhatnám: mindig azt teszem, ami Neki kedves. Az Atya pontosn ezt jelentette ki Krisztusról: „Ez az én szeretett fiam, akiben gyönyörködöm.”

Amikor ezeket mondta, sokan hittek benne.

Így szólt akkor Jézus azokhoz a zsidókhöz, akik hittek benne: „Ha ti megtartjátok az én igémet, valóban tanítványaim vagytok;

megismeritek az igazságot, és az igazság megszabadít titeket.”

Ők ezt kérdezték tőle: „Ábrahám utódai vagyunk, és soha nem voltunk szolgái senkinek...”

E kijelentés pillanatában is Róma szolgái voltak, amit nem ismertek el. K.u. 70-ben pedig, a nép hozzáállása miatt, a nemzetet teljesen megszüntették a rómaiak. Ez a hozzáállás - mi nem szolgálunk senkinek! - okozta a nemzet pusztulását 70-ben, amikor Titusz légióni bevonultak és mindent elpusztítottak, beleértve az embereket is.

„Ábrahám utódai vagyunk, és soha nem voltunk szolgái senkinek: hogyan mondhatod hát, hogy szabadokká lesztek?”

Jézus így válaszolt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, hogy aki bűnt cselekszik, a bűn szolgája.

A Biblia szerint: *„Ha valakinek átadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, akkor engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok annak, mégpedig vagy a bűn szolgálai a halálra, vagy az engedelmesség szolgálai az igazságra.”* Milyen gyorsan válhat valaki a bűn szolgáljává!

*A szolga pedig nem marad a házban örökre: a fiú marad ott örökre.
Ha tehát a Fiú megszabadít titeket, valóban szabadok lesztek.”*

Ó, mennyire szeretem a szabadságomat Krisztusban! Annyira szeretem, hogy nagyon nagy gonddal őrzöm. Sok ember küszködik azzal a problémával, hogy nem értékeli a szabadságát, és nem is védi meg azt. Az én szabadságom abban áll, hogy szabad vagyok ellenállni mindennek, ami rossz. Szeretem azt is, hogy szabadon megtehetek bármit, de tudom, hogy ha ezt gyakorlom, akkor elvesztem a szabadságomat arra, hogy azt válasszam, ami helyes, és ellenálljak annak ami nem az.

Fontos tehát, hogy gyakoroljuk ezt a szabadságot. Hálát adok Istennek, hogy nem kell megtennem a rossz dolgokat. Vannak, akik kényszer alatt élnek; vannak, akiknek semmilyen önkontrolljuk sincs; vannak akik szolgák. Én viszont szabad vagyok, és nem kell megtennem azt, ami nem jó, mert a Fiú szabaddá tett engem.

Pál apostol szól arról, hogy hogyan őrizhetem meg a szabadságomat: *„Minden szabad nekem, de nem minden használ. Minden szabad nekem, de ne váljak semminek a rabjává.”* Ha egy olyan tett elkövetésére használom a szabadságomat, amely a hatalma alá tud engem vonni, akkor feláldozom a szabadságomat. Többé már nem vagyok szabad, hanem ennek a szokásnak a rabja leszek, a bűn szolgáljává válok.

Amikor viszont a Fiú szabaddá tesz, akkor - Istennek hála - szabad vagy! Ő meg tud szabadítani titeket az életekben uralkodó bármilyen bűn béklyójától: a drog-függőségtől, az alkoholizmustól, a bűn bármely más formájától – itt és most. Nem kell a bűn szolgálainak lennetek többé!

„Tudom, hogy Ábrahám utódai vagytok, de ti meg akartok ölni, mert az én ígémnek nincs helye bennetek.

Én azt mondom, amit az én Atyámnál láttam, és ti is azt teszitek, amit a ti atyátoktól hallottatok.” Ezt mondták neki: *„A mi atyánk Ábrahám.”* Jézus így szólt hozzájuk: *„Ha Ábrahám gyermekei volnátok, Ábrahám cselekedeteit tennétek.*

Jézus tagadja, hogy ők lelki értelemben Ábrahám utódai lennének, mert Ábrahám hitt Istennek, ugyanakkor sok nemzetnek volt az ősatyja. Tőle származtak az izmaeliták is, bár ők nem voltak Ábrahám ígéret szerinti gyermekei. Tehát különbség van Ábrahám fizikai és lelki leszármazottai között. Jézus még ezeknek a zsidóknak a szemére veti, hogy bár Ábrahám fizikai leszármazottai, de nem a gyermekei lelkileg, mert nem hisznek.

De ti meg akartok engem ölni, olyan valakit, aki azt az igazságot hirdettem nektek, amelyet az Istentől hallottam: Ábrahám ezt nem tette volna.

Ábrahámnak nem állna szándékában a Krisztust megölni, mert hitt Istennek, és Isten ezt számította be neki igazságnak.

Ti ugyanazt cselekszitek, mint atyátok.” Ezt mondták neki: *„Mi nem paráznaságból születtünk...*

Ez egy utalás lehet a szűztől való születésre. Lehet, hogy itt arra utalnak, hogy Jézus anyja nem a férjétől, Józseftől esett teherbe. Lehet, hogy Mária története már ismert volt közöttük, és persze nem hitték, hogy Jézus a Szentlélektől fogantatott, ezért azzal vádolták, hogy fattyúként született.

A Biblia azt állítja, hogy Mária szűz volt, és Krisztus születése egy isteni csoda volt, mert a legfelsőbb hatalom nemzette Jézust, ezért Ő Isten Fia. Itt úgy néz ki, hogy a zsidók övön aluli ütést mérnek Jézusra, és kétségbe vonják szűztől való születését. Nagyon érdekes következtetést vonhatunk le ebből.

Az Írások alapján meggyőződhetünk arról, hogy Mária egyike volt a valaha élt legkülönlegesebb asszonyoknak, és biztosan ő volt a legáldottabb közöttük. Amikor meglátogatta unokatestvérét, Erzsébetet Júdában, Erzsébet azt mondta neki: *„Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhed gyümölcse.”* Ettől kezdve Máriát minden nemzetség áldottnak fogja hívni. Miért? Mert Isten a lehetséges legnagyobb megtiszteltetést és kiváltságot adta meg neki: Isten őt választotta ki arra, hogy eszköze legyen Fiának világra hozásában. Mekkora áldás lehetett ez neki!

Amikor Isten az ezzel kapcsolatos terveit szötte, választása - igen bölcsen - egy olyan fiatal lányra esett, aki a legkiválóbb jellemmel és erénnyel volt megáldva. Lukács evangéliumának első fejezetében, Mária Istent dicsérő énekében olvasható: *„Magasztalja lelkem az Urat, és az én lelkem ujjong Isten, az én Megtartóm előtt, mert rátekintett szolgálóleánya megalázott voltára: és íme, mostantól fogva boldognak mond engem minden nemzedék...”* És még folytatódik tovább Mária gyönyörű imája, amely jellemének és lekének mélységét mutatja meg. Bárhol olvasunk is róla a Bibliában, mindig csodálatra méltó személyiséget fedezhetünk fel benne, kivéve itt *„Mi nem paráznaságból születtünk”*, vagyis téged anyád fattyúként hozott a világra.

Ismerve, hogy Mária milyen csodálatra méltó jellemű nő volt, és tudva, hogy milyen az anyai szeretet pszichológiája - a világon semmi sem múlja felül az anya gyermeke iránti szeretetét –, Krisztus tárgyalása alatt Mária igen gyorsan és egyszerűen megállíthatta volna az egész pert. Amikor látta, hogy minden a Fia ellen szól, és keresztre feszítésre ítélik, odaléphetett volna Pilátus elé, és azt mondhatta volna: *„Álljon meg a menet, megnevezem azt az embert, akitől Jézus származik.”* Megnevezhette volna Jézus apját, ha lett volna földi apja. Ha lett volna ilyen, akkor biztos vagyok benne, - ismerve az anyai szeretet nagyságát - hogy ezt meg is tette volna. De nem volt ilyen, ezért nem tudott segíteni, és végig kellett néznie fia halálát, mert nem volt menekvés, hisz Jézus Istentől született. Ez az egyik legerősebb, pszichológiai eredetű bizonyíték arra, hogy Jézus szűztől született.

Mi nem paráznaságból születtünk: egy atyánk van, az Isten.”

Jézus így szólt hozzájuk: „Ha az Isten volna a ti Atyátok, szeretnétek engem, mert én az Istentől indultam el, és tőle jövök; nem magamtól jöttem, hanem ő küldött el engem.

Egyértelmű és egyenes kijelentés arról, hogy Jézus Istentől származott. Vannak akik, azt állítják, hogy Jézus soha nem mondta magáról, hogy Isten Fia. Álljunk csak meg egy percre – itt azt mondja, hogy *„az Istentől indultam el, és tőle jövök; nem magamtól jöttem, hanem ő küldött el engem”*.

Miért nem értitek az én beszédemet? Mert hallani sem bírtátok az én ígémet.

Ti atyátoktól, az ördögtől származtok, és atyátok kívánságait akarjátok teljesíteni. Embergyilkos volt kezdettől fogva, és nem állt meg az igazságban, mert nincs benne igazság. Amikor a hazugságot szólja, a magáéból szól, mert hazug, és a hazugság atyja.

Mivel pedig én az igazságot mondom, nem hisztek nekem.

Közületek ki tud rám bűnt bizonyítani? Ha az igazságot mondom, miért nem hisztek nekem?

Aki az Istentől van, hallja az Isten beszédeit; ti azért nem halljátok, mert nem az Istentől valók vagytok.”

Ez egy igen súlyos dolog. Ti halljátok-e Isten Igéjét, vagy az egész csak egy nagy bla-bla számotokra? Szól-e Isten Igéje a szívetekhez? Be tudjátok-e azt fogadni? Szíven üt-e titeket? Felmelegíti-e a szíveteket, táplál-e benneteket? Vagy csak mellékes dolognak tartjátok az egészet? Ebből nagyon gyorsan meg lehet állapítani, hogy ki a ti atyátok. Aki Istentől van, hallja Isten hangját.

Azután így szóltak hozzá a zsidók: „Vajon nem jól mondjuk, hogy samáriai vagy te, és ördög van benned?”

Jézus így válaszolt: „Bennem nincsen ördög, ellenben én tisztelem az én Atyámat, ti pedig gyaláztok engem.

Én nem keresem a magam dicsőségét: van, aki keresi, és ő majd ítéletet mond.

Bizony, bizony, mondom néktek, ha valaki megtartja az én ígémet, nem lát halált soha.”

Jézus nem engedi őket leugrani a horogról, inkább egyre jobban belegabalyítja őket. Ő készen áll az konfrontációra. Hallani akarjátok az igazságot? Rendben, akkor mondjuk ki!

Jézust gyakran félreértették, mert legtöbbször lelki dolgokról beszélt, és ezek az emberek csak anyagiakban tudtak gondolkozni. Van a halálnak egy Bibliai és egy világi megfogalmazása: a humanisztikus, anyagi megközelítés szerint a halál az ember testének és tudatának elválasztása. Az EKG-t rákapcsolják valakire, és a kijelző egyenes vonalat mutat, majd 24 óra elteltével ismét megnézik az EKG-t és még mindig egyenes a vonal, akkor gyakran lekapcsolják az embert a gépi lélegeztetésről, és tovább figyelik a műszert. Ha az nem mozdul ki, akkor beállt a klinikai halál. Ez azt jelenti, hogy az agyműködés teljesen leállt, az ember tudata eltávozott a testéből, tehát halott.

Lelki értelemben a halál azt jelenti, hogy az én tudatom elválk Istentől. A Biblia azt mondja, hogy ha egy ember csak a vágyaiért él, akkor már halott, annak ellenére, hogy fizikailag még életben van. Ha az élvezet az istened, akkor a tudatod Istentől el van választva, és halott vagy, Isten nincs a tudatodban.

Jézus a lelki meghatározásra utal: „Ha valaki megtartja az ígémet, akkor soha nem lát halált, tudata nem fog elválk Istentől.” Egy napon a tudatom elhagyja majd ezt az öreg testet, de nem leszek halott, mert ott leszek az Ő jelenlétében.

ha valaki megtartja az én ígémet, nem lát halált soha.

Teljes szívemből hiszem ezt, és tudom, hogy egy napon a tudatom el fogja hagyni ezt a testet, és az emberek azt fogják olvasni az újságban, hogy Chuck Smith meghalt. De ez elég gyatra közlemény, sőt mi több, pontatlan. A helyes tudósítás úgy szólna: „Chuck Smith elköltözött elhasznált, kiszolgált sátrából egy gyönyörű, új villába.” Nem leszek halott, hanem igencsak élő leszek Isten örökkévaló jelenlétében. „Tudjuk pedig, hogy ha földi sátorunk összeomlik, van Istentől készített hajlékunk, nem kézzel csinált, hanem örökkévaló mennyei házunk. Azért

sóhajtozunk ebben a testben, mivel vágyakozunk felöltöni rá mennyből való hajlékunkat... De bizakodunk, és inkább szeretnénk kiköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.” Egy napon tehát elköltözöm, de nem halok meg.

A zsidók ezt mondták neki: „Most már tudjuk, hogy ördög van benned. Ábrahám meghalt, a próféták is meghaltak, te pedig azt mondod: Ha valaki megtartja az én ígémet, az nem ízleli meg a halált soha.

Ez a zsidók téves véleménye Ábrahámról. Emlékeztek, amikor Jézus a szaduceusokhoz beszélt - akik nem hittek a feltámadásban, a Lélekben, és az angyalokban - azt kérdezte tőlük, hogy miként lehet, hogy Isten ezt mondta Mózesnek: „*Én vagyok Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene? Az Isten nem a holtak Istene, hanem az élőké.*” Ábrahám igencsak élt, és ő vigasztalta azokat, akik a Messiást várták. Lukács 16. fejezetében olvasunk egy szegény emberről, akit az angyal Ábrahám kebelére vitt, aki vigasztalta azokat akik várahoztak.

Te nagyobb vagy atyánknál, Ábrahámnál, aki meghalt? A próféták is meghaltak! Kinek tartod magadat?”

Jézus így válaszolt: „Ha én dicsőíteném magamat, a dicsőségem semmi volna: az én Atyám az, aki megdicsőít engem, akiről ti azt mondjátok, hogy a ti Istenetek, pedig nem ismeritek őt; én azonban ismerem. Ha azt mondanám, hogy nem ismerem, hozzátok hasonlóvá, hazuggá lennék; de én ismerem őt, és megtartom az ő ígését.

Ábrahám, a ti atyátok ujjongott azon, hogy megláthatja az én napomat: meg is látta, és örült is.”

A zsidók erre ezt mondták neki: „Ötvenéves sem vagy, és láttad Ábrahámot?”

Jézus így felelt nekik: „Bizony, bizony, mondom néktek, mielőtt Ábrahám lett volna: én vagyok.”

Ennyi! Ez egy világos és nyílt kijelentés Jézus Istenségéről. Az örökkévaló Isten nevét használja itt. Amikor Mózes azt kérdezte, hogy mit mondjon honfitársainak küldetésével kapcsolatban, Isten így válaszolt: „*Vagyok, aki vagyok. ... A Vagyok küldött engem hozzátok.*” A név, amely Isten örökkévaló természetét fejezi ki. A zsidók megértették, hogy Jézus mit állít magáról, mert

Erre köveket ragadtak, hogy megkövezzék, de Jézus elrejtőzött, és kiment a templomból.

Mikor láthatta Őt Ábrahám? Lehetséges, hogy ez az utalás Melkisédekre vonatkozik, aki az Ószövetségben szerepel. Amikor Ábrahám visszatért az öt király fölött aratott győzelme után, Sále, a béke királya jött elé, és kenyeret meg bort adott neki. Ábrahám a zsákmánya tizedét adta oda neki. Ezt a papot, Melkisédeket, a Magasságos Isten papjának nevezi az Ószövetség. Igen valószínű, hogy az ószövetségi Melkisédek Jézus Krisztus akkori megjelenése volt.

Más bizonyíték is van arra, hogy Melkisédek maga Jézus Krisztus volt, mert azt írja róla a Biblia, hogy nincs lejegyezve a családfája, nem a lévíták közül származott, mert Lévi még akkor meg sem született. Lévi Ábrahám leszármazottja volt, akitől aztán a papok nemzetsége származott.

Van még egy másik lehetőség arra, hogy mikor is találkozhatott Ábrahám Jézussal. Amikor a Sodomáról szóló beszámolót figyelmesen olvassuk, rájövünk, hogy Ábrahám Istennel/Jézussal beszélgetett, miközben közbenjárt a város megmentéséért: „*Hátha van ötven igaz ember ebben a városban? Akkor is elpusztítod, és nem bocsátasz meg annak a helynek azért az ötven igazért, akik ott laknak?*” Lehetséges, hogy Ábrahám itt látta Jézust és örült, hogy az Ő napját látja. Jézus a kezdetektől fogva létezett, és az Ószövetség ideje alatt is kinyilatkoztatta magát.